

Sygn. akt II Ka 575/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Gronko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r.

sprawy **B. B. (1)**

obwinionego o wykroczenie z 92 § 1 kw, art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie

z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygnatura akt II W 207/15

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łąncucie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 575/15

UZASADNIENIE

B. B. obwiniony został o to, że:

1. w dniu 12 czerwca 2014 r., około godziny 06:40, w miejscowości Ł., gm. Ł., na ulicy (...) woj. (...) kierując samochodem osobowym marki O (...) nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania pojazdu V (...) o nr rej. (...) w miejscu zabronionym znakiem poziomym P-4 "podwójna linia ciągła" nie stosując się do znaku drogowego, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

2. w dniu 12 czerwca 2014 r., około godziny 06:40, w miejscowości Ł., gm. Ł., na ulicy (...) woj. (...) kierując samochodem osobowym marki O (...) nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania pojazdu V (...) o nr rej. (...) w miejscu zabronionym znakiem poziomym P-4 "podwójna linia ciągła" nie stosując się do znaku drogowego, zmuszając kierującego jadącego przeciwnym pasem ruchu nieznanym pojazdem osobowym do wykonania gwałtownej zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia zderzenia, przy czym czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw,

3. w dniu 12 czerwca 2014 r., około godziny 06:40, w miejscowości Ł., gm. Ł., na ulicy (...) woj. (...) kierując samochodem osobowym marki O (...) nr rej. (...) wykonał bez uzasadnionej potrzeby nagle manewry hamowania zmuszając kierującego samochodem marki V (...) o nr rej. (...) jadącego za nim do wykonywania manewru zmiany naglej kierunku ruchu i hamowania, przy czym czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Łąncucie, Wydział II Karny, uznając, iż na podstawie zebranych w sprawie dowodów, okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości wyrokiem nakazowym z dnia 4 sierpnia 2014 r., sygn. akt II W 702/14 uznał obwinionego B. B. za winnego zarzucanych mu wyżej opisanych w pkt 2 i 3 czynów a stanowiących wykroczenie

z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 400,00 zł (pkt I wyroku). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpow i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, nakazując ściągnąć od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Łańcucie kwotę 50,00 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40,00 zł tytułem opłaty. (pkt II wyroku)

Od powyższego wyroku obwiniony skutecznie wniósł sprzeciw, w związku z czym wyrok nakazowy utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania w postępowaniu zwykłym.

W wyniku przeprowadzonego postępowania, Sąd Rejonowy w Łańcucie, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II W 702/15, uznał obwinionego za winnego zarzucanych mu wnioskami o ukaranie czynów opisanych wyżej w punktach od 1 do 3, a stanowiących wykroczenie z art. 92 § 1 kw i z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400,00 zł (pkt I wyroku). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 616 par 2 kpk w zw. z art. 118 § 1 kpow, zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 140,00 zł (pkt II wyroku).

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca obwinionego zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości. Wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 8 kpow w zw. z art. 4, art. 7 kpk, art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 410 kpk, co miało zasadniczy wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez jednostronną, wybiórczą i naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględniającą całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenie na jego podstawie, że B. B. jest winny zarzucanych mu czynów z art. 92 § 1 kw oraz 86 § 1 kw, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie pozwala na takie rozstrzygnięcie, gdyż:

- Sąd I instancji ustalając stan faktyczny sprawy oparł się na dowodzie z zeznań świadków, które wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu ww. wyroku nie były spójne, logiczne ani wiarygodne, Sąd I instancji nie poddał ich ocenie zgodnie z art. 7 kpk, ponadto całkowicie pominął porównanie treści zeznań złożonych w trakcie rozprawy z zeznaniami złożonymi podczas czynności wyjaśniających,

- ocena dowodu z zeznań świadków ograniczyła się jedynie do takiej ich analizy, która pozwalała na przyjęcie sprawstwa B. B. (1),

- fakt, że M. W. jest funkcjonariuszem policji nie może przesądzać z zasady o jego wiarygodności, co więcej ta okoliczność, winna mieć znaczenie w kontekście nie wezwania przez niego policji, chociażby dla zmierzenia możliwych śladów hamowania na drodze,

- Sąd I instancji całkowicie pominął najistotniejszą okoliczność, jaką przyznał świadek M. W., że nie ocenił prędkości samochodu jadącego na drodze z pierwszeństwem przejazdu,

- Sąd I instancji całkowicie pominął art. 25 w zw. z art. 2 pkt 22 i 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nakazującym osobie zbliżającej się do skrzyżowania zachowania szczególnej ostrożności, jak i ustąpienia pierwszeństwa oraz art. 29 ww. ustawy zezwalającego na użycie sygnału dźwiękowego w celu ostrzeżenia przed niebezpieczeństwem,

- Sąd I instancji całkowicie pominął okoliczność, iż B. B. działał w stanie wyższej konieczności, a nagłe wjechanie na przeciwny pas ruchu było spowodowane koniecznością uniknięcia kolizji drogowej; obwiniony podkreślił, że na ile mógł to upewnił się, że nic nie jedzie z naprzeciwka,

- Sąd I instancji nie wykluczył, że M. W. prowadząc samochód wjechał z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu zmuszając B. B. (1) do nagłego wjechania na przeciwny pas ruchu, jak i nagłego hamowania, jednakże zbagatelizował tę najistotniejszą w sprawie okoliczność,

- nieuzasadnione jest odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy oraz zasady doświadczenia życiowego, w tym wyliczenia dotyczące drogi hamowania, czy przejechanego odcinka drogi w określonej jednostce czasu,

- Sąd I instancji pominął okoliczność, że samochód prowadzony przez obwinionego nie mógł znajdować się w odległości 100 m kiedy zauważył go M. W., czy jechać, w tamtym miejscu, z dużą prędkością, gdyż obwiniony wyjechał chwilę wcześniej z parkingu koło szkoły,

- przedstawione do akt zdjęcia miejsca zdarzenia wykluczają w całości przebieg zdarzenia prezentowany przez świadków m. in. dotyczący miejsca, w którym znajdował się samochód prowadzony przez B. B. (1) w momencie zauważenia go przez świadków, możliwości zmuszenia innego kierowcy do gwałtownej zmiany kierunku jazdy itp.,

- pominięto całkowicie szereg okoliczności wskazywanych przez obrońcę obwinionego podczas rozprawy, nie odnosząc się do nich w uzasadnieniu wyroku,

2) obrazę przepisów postępowania co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 75 kpow, poprzez nieodczytanie M. W. jego zeznań złożonych podczas czynności wyjaśniających, podczas gdy zeznawał odmiennie niż poprzednio, w takich przypadkach zgodnie z orzecznictwem i doktryną obligatoryjnym jest zastosowanie ww. przepisu;

3) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 39 § 1, art. 42 § 1 kpow w zw. z art. 193 kpk, art. 8 kpow w zw. z art. 4, art. 7 kpk, art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 410 kpk, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność rekonstrukcji przebiegu zdarzenia; opinia biegłego przedstawiłaby tzw. rozliczenie czasowo-przestrzenne zdarzenia, z uwzględnieniem wszystkich wariantów, zarówno przedstawionych przez obwinionego jak i świadka, z założeniem ich prawdziwości, co znacznie przyczyniłoby się do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy;

4) obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 39 § 2 kpow w zw. z art. 169 oraz art. 170 kpk, poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z ww. opinii biegłego - co w orzecznictwie uznaje się za równoznaczne z oddaleniem tego wniosku;

5) obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 8 kpow w zw. z art. 4 i art. 5 § 2 kpk co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego, niedających się usunąć, a mających istotne znaczenie dla wydania w sprawie, opartego na prawdzie obiektywnej orzeczenia, uzasadnionych wątpliwości, które winien powziąć Sąd I instancji;

6) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 424 kpk, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, a także utrudnia sformułowanie zarzutów apelacyjnych i kontrolę odwoławczą, poprzez m. in. sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie wskazuje w swej treści logicznego procesu, który doprowadził Sąd I instancji do ustalenia winy obwinionego, pomija okoliczności ujawnione w sprawie, w szczególności przemawiające na korzyść B. B. (1) oraz pomija w tym w zakresie omówienie dowodów.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie ww. obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, II Wydział Karny, na skutek wniesionej ww. apelacji przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu I instancji z dnia 15 października 2015 r. sygn. akt II W 702/14, wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r.,

sygn. akt II Ka 751/14 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Łąncucie do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd II instancji stwierdził, iż Sąd Rejonowy w Łąncucie ponownie rozpoznając sprawę winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w sposób zgodny z obowiązującymi w tym zakresie standardami, także z uwzględnieniem inicjatywy dowodowej stron. Nadto Sąd II instancji nie wykluczył, iż w dążeniu do prawdy materialnej oraz zachowaniu zasady obiektywizmu zasadne może okazać się dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Zgodnie z zaleceniami Sądu II instancji, Sąd Rejonowy miał ocenić czy zasięgnięcie wiadomości specjalnych w przedmiotowej sprawie mogłoby sprzyjać ustaleniu rzeczywistego przebiegu zdarzenia drogowego w sposób niewątpliwy, a tym samym zapewniający prawidłowe wyrokowanie. Następnie Sąd I instancji powinien wnikliwie i rzetelnie przeanalizować wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, ocenić je zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, uwzględniając uwagi Sądu II instancji, a niedające się usunąć wątpliwości Sąd I instancji powinien ocenić na korzyść obwinionego. Dodatkowo, jeżeli zajdzie taka konieczność to wydane przez siebie orzeczenie powinien uzasadnić zgodnie z art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow.

W wyniku ponownie przeprowadzonego postępowania, Sąd Rejonowy w Łąncucie, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt II W 207/15, uznał obwinionego za winnego zarzucanych mu wnioskami o ukaranie czynów opisanych wyżej w pkt. 2 i 3, a stanowiących wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400,00 zł (pkt I wyroku). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpow i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądając od obwinionego B.B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40,00 zł tytułem opłaty (pkt II wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik obwinionego zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Łąncucie w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 109 § 2 kpow w zw. z art. 442 § 3 kpk, poprzez nie wzięcie pod uwagę przez Sąd I instancji wiążących zapatrywań prawnych i wskazań Sądu II instancji co do dalszego postępowania, a zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II Ka 751/14, który uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II W 702/14, a sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; u podstaw rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku ponownie legły te same motywy, co w wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie, sygn. akt II W 702/14, a Sąd I instancji nie przejawiał własnej refleksji na temat okoliczności, które były powodem uchylenia poprzedniego wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 15 października 2014 r.;

2) obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 109 § 2 kpow, w zw. z art. 442 § 3 kpk w zw. z art. 8 kpow w zw. z art. 4, art. 7 kpk, art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 410 kpk, co miało zasadniczy wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez jednostronną, wybiórczą i naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenie na jego podstawie, że B. B. jest winny czynu z art. 86 § 1 kw, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na takie rozstrzygnięcie, gdyż:

- Sąd I instancji ustalając stan faktyczny sprawy oparł się na dowodzie z zeznań świadków, które, wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu wyroku, nie były spójne, logiczne ani wiarygodne, co więcej cechowały się nielogicznością jak i wewnętrzną sprzecznością; Sąd I instancji nie poddał ich ocenie zgodnie z art. 7 kpk, ponadto pominął całościowe porównanie treści zeznań złożonych w trakcie rozpraw i podczas czynności wyjaśniających, lakonicznie odnosząc się jedynie do części występujących w nich sprzeczności,

- Sąd I instancji zbagatelizował okoliczność podawania przez M. W. różnych odległości, podczas gdy znacznie się od siebie różniły (np. odległość 100 m, a potem 200 m od skrzyżowania do miejsca, gdzie świadek zauważył samochód marki O. (...), czy kilka, a potem kilkadziesiąt metrów od skrzyżowania, gdy świadek zauważył nadjeżdżający samochód w lusterku), jak i całkowicie pominął fakt, że ww. świadek i jego żona podczas zeznań na rozprawie wskazali, że choć wiedzą, gdzie znajduje się wyjazd z parkingu pod (...) to nie umieją wskazać, gdzie w stosunku do niego znajdował się samochód prowadzony przez obwinionego w momencie, gdy go zauważyli,

- ocena dowodu z zeznań świadków ograniczyła się jedynie do takiej ich analizy, która pozwalała na przyjęcie sprawstwa B. B.,

- Sąd I instancji stwierdził, że sama sprzeczność z zeznaniami świadka stanowi o niewiarygodności wyjaśnień obwinionego, przy czym nie wskazał, czy w ogóle wyjaśnienia B. B. są wewnętrznie sprzeczne, czy nielogiczne, podczas gdy poprzez niemożliwość przypisania tych cech wyjaśnieniom obwinionego Sąd I instancji winien zastosować zasadę *in dubio pro reo*,

- Sąd I instancji całkowicie pominął najistotniejszą okoliczność, jaką przyznał świadek M. W., że nie ocenił prędkości samochodu jadącego na drodze z pierwszeństwem przejazdu,

- Sąd I instancji całkowicie pominął, art. 25 w zw. z art. 2 pkt 22 i pkt 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym - nakazującym osobie zbliżającej się do skrzyżowania zachowania szczególnej ostrożności, jak i ustąpienia pierwszeństwa oraz art. 29 u.p.r.d. zezwalającego na użycie sygnału dźwiękowego w celu ostrzeżenia przed niebezpieczeństwem,

- Sąd I instancji całkowicie pominął okoliczność, iż B. B. działał w stanie wyższej konieczności, a nagłe wjechanie na przeciwny pas ruchu było spowodowane koniecznością uniknięcia kolizji drogowej; obwiniony podkreślił, że na ile mógł to upewnił się, że nic nie jedzie z naprzeciwnika,

- nieuzasadnione jest odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy oraz zasady doświadczenia życiowego, w tym wyliczenia dotyczące drogi hamowania, czy przejechanego odcinka drogi w określonej jednostce czasu,

- niedopuszczalna jest także argumentacja Sądu I instancji dotycząca niewiarygodności wyjaśnień obwinionego, a poparta skazaniem B. B. (1) w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Łąncucie, sygn. akt II W 355/13, podczas gdy wcześniejsza karalność obwinionego mogłaby mieć jedynie wpływ na wymiar kary, a nie powinna stanowić usprawiedliwienia dla uznania z góry jego niewiarygodności, przy pominięciu okoliczności niniejszej sprawy i niedokonaniu swobodnej oceny dowodów, ponadto gdy w sprawie brak jest szczegółowej analizy treści wszystkich dowodów,

- Sąd I instancji pominął okoliczność, że samochód prowadzony przez obwinionego nie mógł znajdować się w odległości 100 m, a tym bardziej 200 m od skrzyżowania, kiedy zauważył go M. W., czy jechać, w tamtym miejscu, z dużą prędkością, gdyż obwiniony wyjechał chwilę wcześniej z parkingu koło szkoły,

- wbrew twierdzeniom Sądu I instancji przedstawione do akt zdjęcia miejsca zdarzenia wykluczają w całości przebieg zdarzenia prezentowany przez świadków m. in. dotyczący miejsca, w którym znajdował się samochód prowadzony przez B. B. (1), w momencie zauważenia go przez świadków, możliwości zmuszenia kierowcy do gwałtownej zmiany kierunku jazdy, itp.,

- pominięto całkowicie szereg okoliczności wskazywanych przez obrońcę obwinionego podczas rozprawy i apelacji z dnia 2 grudnia 2014 r. nie odnosząc ich do uzasadnienia wyroku,

3) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 109 § 2 kpow w zw. z art. 442 § 3 kpk w zw. z art. 39 § 1, art. 42 § 1 kpow w zw. z art. 193 kpk, art. 8 kpow w zw. z art. 4, art. 7 kpk, art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 410 kpk, art.

39 § 2 kpow w zw. z art. 169 oraz art. 170 kpk, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, jako że miał on zmierzać do przedłużenia postępowania, podczas gdy wniosek ten formułowany był już przez obronę na etapie postępowania sygn. akt II W 702/14, więc Sąd I instancji mógł go rozpoznać już na pierwszej z rozpraw, czego nie uczynił; opinia biegłego przedstawiłaby tzw. rozliczenie czasowo-przestrzenne zdarzenia, z uwzględnieniem wszystkich wariantów, zarówno przedstawionych przez obwinionego jak i świadka, z założeniem ich prawdziwości, co znacznie przyczyniłoby się do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy; powyższe stanowiło przedmiot wiążących wskazań Sądu II instancji co do dalszego postępowania zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II Ka 751/14;

4) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 109 § 2 kpow w zw. z art. 442 § 3 kpk w zw. z art. 8 kpow w w. z art. 4 i art 5 § 2 kpk, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego, niedających się usunąć wątpliwości, a mających istotne znaczenie dla wydania w sprawie, opartego na prawdzie obiektywnej orzeczenia, uzasadnionych wątpliwości, które winien powziąć Sąd I instancji; ponadto przepisy te, stanowiły przedmiot wiążących zapatrywań wskazanych w wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II Ka 751/14.

5) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 109 § 2 kpow w zw. z art. 442 § 3 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 424 kpk, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, a także utrudnia sformułowanie zarzutów apelacyjnych i kontrolę odwoławczą, poprzez m. in. sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie wskazuje w swej treści logicznego procesu, który doprowadził Sąd I instancji do ustalenia winy obwinionego, pomija okoliczności ujawnione w sprawie, w szczególności przemawiające na korzyść B. B. oraz pomija w tym zakresie omówienie dowodów; ponadto motyw wyroku Sądu I instancji nie różni się od tych zaprezentowanych w uchylonym wyroku Sądu Rejonowego w Łańcucie z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II W 702/14; powyższe stanowiło przedmiot wiążących wskazań Sądu II instancji co do dalszego postępowania zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II Ka 751/14.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie ww. obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna, o ile skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obowiązkiem Sądu Rejonowego było dokładne zbadanie okoliczności faktycznych i przeprowadzenie wszystkich dowodów niezbędnych do dotarcia do prawdy obiektywnej w celu wydania wyroku. Tych obowiązków Sąd Rejonowy nie wykonał, a także nie wykonał wytycznych Sądu Okręgowego przez co wydany wyrok jest przedwczesny.

Podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy rozpoznając ponownie sprawę zlecił Sądowi I instancji rozważenie potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw ruchu drogowego. Sytuacja drogowa, której dotyczy zdarzenie jest skomplikowana i uzyskanie takiego dowodu mogłoby być w sprawie przydatne. Sąd I instancji nie rozważył jednak od strony merytorycznej przesłanek przeprowadzenia lub odmowy przeprowadzenia tego dowodu. Trudno uznać za realizację wytycznych Sądu II instancji oddalenie wniosku obrony w przedmiocie dowodu z opinii biegłego jako zmierzającego do przedłużenia postępowania (k. 126). Nawet tutaj argumentacja Sądu Rejonowego dla oddalenia dowodu jest niepełna, gdyż poza przytoczeniem ustawowej przesłanki nie wyjaśnia w następstwie jakich okoliczności dowód miał zmierzać tylko i wyłącznie do przedłużenia postępowania.

W przypadku dopuszczenia powyżej omawianego dowodu wiadomości specjalne biegłego muszą oczywiście podlegać ocenie Sądu I instancji, która jednak nie może być dowolna, a musi wynikać z tej wiedzy zestawionej z okolicznościami faktycznymi sprawy.

Powyższy brak należytej oceny potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego o opinię biegłego spowodował, że zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu Rejonowego będzie przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego i uzupełnienie wskazanego wyżej jego braku. Stworzy to podstawę do wydania prawidłowego wyroku w sprawie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow orzekł jak w wyroku.